

Sygnatura akt VI W 5482/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 marca 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Krzysztof Korzeniewski

Protokolant: Katarzyna Kraska

po rozpoznaniu w dniu 24 marca 2014 roku

sprawy przeciwko T. D. (1) synowi Z. i E. z domu W.

urodzonego (...) we W.

obwinionego o to, że

w dniu 24 listopada 2013 roku około godz. 11:05 we W. przy ul. (...) w sklepie (...) dokonał kradzieży artykułów kosmetycznych o łącznej wartości 67,44 złotych czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o. , a następnie nie udzielił policjantowi wiadomości co do własnej tożsamości .

tj. o czyn z art. 119 § 1 kw i art. 65 § 2 pkt 1 kw w związku z art. 9 § 1 kw

I. uznaje obwinionego T. D. (1) za winnego czynów opisanych w części wstępnej wyroku, stanowiących wykroczenia z art. 119 § 1 kw i art. 65 § 2 kw i za to na podstawie art. 119 § 1 kw i art. 9 § 2 kw wymierza mu karę 15 (piętnastu) dni aresztu;

II. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinionego od ponoszenia kosztów postępowania zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

W dniu 24 listopada 2013 r. około godz. 11.05 T. D. (1) przyszedł do sklepu (...) sp. z o.o. we W. przy ul. (...) z zamiarem dokonania kradzieży. Był w stanie nietrzeźwości. Będąc już w sklepie, realizując powzięty zamiar, zabrał kosmetyki w postaci m. in. szamponu i odżywek o łącznej wartości 67,44 zł i schował je pod kurtkę. W tym czasie był obserwowany w ramach monitoringu przez pracownika ochrony M. Ł.. Gdy T. D. (1) przekroczył linię kas został zatrzymany przez M. Ł., który odebrał mu zabrane przedmioty i wezwał Policję. Przybyłym Policjantom w osobach M. K. i W. J. odmówił wskazania swoich danych osobistych. Policjanci zawieźli T. D. (1) do Komisariatu Policji W.. Dopiero tam T. D. (1) podał swoje dane osobowe.

dowód: notatka urzędowa k. 3;

notatka służbowa k. 4;

wyjaśnienia T. D. (1) k. 20, 25;

zeznania W. J. k. 21;

zeznania M. Ł. k. 25;

T. D. (1) był wielokrotnie karany za przestępstwa przeciwko mieniu, w tym w ramach recydywy specjalnej. Utrzymuje się z zasiłku dla bezrobotnych.

dowód: karta karna k. 11-12;

dane osobopoznawcze k. 2;

T. D. (1) przyznał się do kradzieży wyjaśniając zgodnie z ustaleniami. Natomiast nie przypominał sobie faktu pytania o dane osobowe.

vide: wyjaśnienia T. D. (1) k. 20, 25;

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się o notatkę urzędową sporządzoną przez funkcjonariuszy Policji oraz notatkę służbową sporządzoną przez kierownika sklepu a także o zeznania W. J. i M. Ł. oraz wyjaśnienia T. D. (1).

Dowodu te w sposób zbieżny opisują cel przybycia T. D. (2) do sklepu sieci R. i jego zachowanie w tym sklepie a także przebieg interwencji Policji. Dlatego też dano im wiarę.

Sąd pominął zeznania M. K. gdyż ten nie przypominał sobie zdarzenia.

Świadomy i bezprawny zabór kosmetyków o wartości 67,44 zł stanowi wybryk z art. 119 § 1 kw. Natomiast niedzielenie interweniującym Policjantom informacji w przedmiocie własnych danych osobowych to z kolei wybryk z art. 65 § 2 kw.

Z uwagi na to, że T. D. (1) dopuścił się popełnienia dwóch wykroczeń, Sąd zobligowany był do zastosowania przepisu art. 9 § 2 kw. Jako podstawę wymiaru kary Sąd przyjął art. 119 § 1 kw, który pozwala na wymierzenie kary aresztu, podczas gdy art. 65 § 2 kw pozwala na wymierzenie jedynie kary grzywny, wobec czego art. 119 § 1 kw należało uznać za przepis przewidujący karę najsurowszą.

Wymierzając karę Sąd miał na uwadze jej społeczne oddziaływanie oraz jej aspekt wychowawczy względem obwinionego.

Pomijając fakt, iż T. D. (1) dopuścił się przypisanych mu czynów pod wpływem alkoholu, co stanowi okoliczność obciążającą w rozumieniu art. 33 § 4 pkt 6 kw nie może ujść uwadze jego karalność. W tej sytuacji stwierdzono, iż jakakolwiek kara inna niż kara bezwzględnego aresztu utrwaliłaby niepożądaną postawę bezkarności i nie uchroniłaby w wystarczający sposób T. D. (1) od podejmowania zachowań sprzecznych z obowiązującym porządkiem prawnym. Nadto byłaby w tym przypadku niezrozumiała społecznie.

Wobec ujęcia T. D. (1) na gorącym uczynku zmarginalizowano znaczenie jego przyznania się. Natomiast odzyskanie zabranych przedmiotów przez pokrzywdzonego znalazło odzwierciedlenie w wysokości orzeczonej kary aresztu.

O kosztach orzeczono z uwagi na sytuację obwinionego.